

MA OLEN OLNUD ENDAGA LÄBI. ENT MIDA VANEMAKS MA SAAN, SEDA ROHKEM OLEN SUUTELINE ENDAST ANDMA

Vestlus Nicole Kidmaniga

GABY WOOD

Alates oma lahutusest on Nicole Kidman õitsele lõõnud kui üks oma põlvkonna andekamaid ning mitmekülgsemaid näitlejannasid. Temas on seda kättesaamatut staari mõõtu, mida leiab sellistes kolmekümneadate aastate näitlejates nagu Carole Lombard ja Norma Shearer, füüsis on kui fotograaf Norman Parkinsoni modellil ja kunstipärased püüdlused ei jää alla Anna Magnanile või Lotte Lenyale. Tal võib olla kunstnina, teda võidakse vägistada brechtlikul laval, ta võib suudelda kümneaastast poissi huulte ning olla sellegipoolest „Vogue’i“ kaanetüdruk.

Viimastel aastatel on Nicole Kidman mänginud väikeste laste ema filmis „Teised“ [The Others, 2001; rež Alejandro Amenábar], suitsiidset Virginia Woolfi „Tundides“ [The Hours, 2002; rež Stephen Daldry], loomastatud orja „Dogville’is“ [2003; rež Lars von Trier] ning armastavat leske filmis „Sünd“ [Birth, 2004; rež Jonathan Glazer]. Ons midagi nende tegelaste rikutud iseloomus, mis teda paelub? „Ah, ma ei tea,“ ohkab ta, sulgedes oma silmad, silitades peopesaga oma laupa. (Kui nägin teda niimoodi tegevat filmis „Silmad pärani kinni“ [Eyes Wide Shut, 1999; rež Stan-

ley Kubrick], mõtlesin, et tegu on üle mängimisega. Nüüd näen, et see on loomulik žest). „Ma ei tea,“ kordab ta. „Oletan, et põgenen liigse analüüsimise eest. Täitsa kindlasti ma ei lähe ja ei vali just rikutud inimesi. Need on ainult inimesed, kellele ma reageerin praeguses olukorras.“

Nagu võite eeldada austraallannast, kes on viimased neliteist aastat veetnud Los Angeleses, on tema kõnes pehmet, kergelt ameerikalikku hääldust. Ekraanil mängib ta ühtlase eduga nii inglannasid kui ka ameeriklasi ja tema loomulik aktsent on kusagil vahepeal.

Režissöörid, kellega ta on koos töötanud, osutavad tema paindlikkusele. Stephen Daldry, kelle käe all ta mängis filmis „Tunnid“, on viidanud temale kui „muundlikule näitlejannale“. Jonathan Glazer, filmi „Sünd“ režissöör, läheb kogu ni kaugemale, et nimetab teda voolitavaks, otsekui poleks ta midagi ilma režissööri modelleeriva käeta. Kidmani vastus on, et tema arvates „on film režissööri vahend, seega oled näitlejana see, kes küsib režissöörilt, et mida sa tahad. Näitlejaks olemine tähendab adapteerumist – füüsiliselt ja emotsionaalselt,“

„Rüvetatud au”,
2003.
Režissöör
Robert Benton.
Nicole Kidman
(Faunia Farley).

lisab ta. „Kui see tähendab, et pead suurepärase välja nägema ja sind tehakse suurepäraseks, siis suur tänu. Aga kui pead kõik selle maha pesema, siis olen valmis ka seda tegema.”

Seda, mida mõned nimetavad paindlikkuseks, võivad teised kutsuda ebakindluseks – risk, millele minekuks Kidman on oma ennustamatutes valikutes valmis. „Teistes” mängib ta väga korralikku ema ning naist, kes üritab võidelda hirmsa ebavõrdsuse vastu, taipamata, et on selle lahingu juba kaotanud. „Sünnis” on ta kolmekümne viie aastane leinaja, süvendades selle emotsiooni maaniaks, mida aeg edasi läheb.

Film vilistati Veneetsia filmifestivalil välja stseeni tõttu, kus Kidman ja kümneaastane poiss, kes väidetavalt on peategelase surnud mehe reinkarnatsioon, on kahekesi vannis. Kuid film ei ole seksist, pigem räägib see piinavast kujutlusvõimest ning sellest küljest võlgneb film muidugi palju **Alfred Hitchcockile**. Nagu **James Stewart** „**Vertigos**” [1958], ei ole Kidman tegelikult armunud mitte enda ees seisvasse isikusse, vaid sellesse, keda see isik esindab. „See film räägib armastusest,” ütleb Kidman nüüd. „Mis on suur armastus? Kas on üldse olemas meie elu armastust? Kas kellegi väga olulise inimese kaotusest saab üle?”

„Aeg surra”,
1995.
Režissöör
Gus Van Sant.
Nicole Kidman
(Suzanne Stone
Maretto).

Nicole Kidman kohtas **Tom Cruise'i Tony Scotti** ralliautodest rääkivas filmis „Kõuepäevad” [*Days of Thunder*, 1990], kus neil mõlemal oli osa täita. Kidman kasvas üles Sidney's (kuigi on sündinud Havail) ja alustas mängimist teleseriaalides kuuteistkümnendast eluaastast. Austraalia thriller „**Tardunud vaikus**” [*Dead Calm*, rež **Phillip Noyce**] tõi talle 1989. aastal rahvusvahelise tuntuse, filmi „Kõuepäevad” tegi ta Hollywoodis 1990 ning samal aastal abiellusid nad Cruise'iga. Kidman oli siis kahekümne kahe aastane.

Kidman on alati olnud väga lähedane oma perekonnaga, tema isa on biokee-

mik ning ema haiglaõde, kes oli aktiivne naisliikumises. Nicole ja tema õde **Antonia** kasvasid üles katoliiklastena, nende ema moto oli: „Ära lase kellelgi oma vaimu ära lõhkuda.” Kui ta abiellus, oli see talle kõige olulisem. Kidman ja Cruise lapsendasid kaks last – nüüd kaheteistaastase **Isabella** ja kümneaastase **Connor** – ning karjäär jäi teisejärguliseks. Siis kohtas ta aga Stanley Kubrickut.

„Tema õpetas mind endasse uskuma kunstnikuna,” räägib Kidman. „Oma kahekümnendad eluaastad veetsin lapsi kasvatades ja seda tahtsingi abielus olles teha. See oli mind liikuma panev jõud. Siis aga ütles Kubrick mulle: „Ei,

„Daami portree”, 1996. Režissöör Jane Campion. Nicole Kidman (Isabel Archer) ja John Malkovich (Gilbert Osmond).

sa pead austama oma annet ja andma talle vaba voli ning aega.“ See oli temast muidugi armas öelda. Ja minu lapsed olid siis juba suuremad.”

Kidman lausub, et töötamine Kubrickuga filmi „Silmad pärani kinni” tegemisel (tema viimane koostöö Tom Cruise’iga) kajastas ka tema elu ja abielu. Nüüd sõnab ta, et rollides, mida ta on võtnud vastu pärast lahutust – kaks neist tõid talle „Oscari” nominatsiooni ning ühe „Oscari” ta võitis –, oli ta „äkitselt võimeline andma edasi asju, mis olid tema sees”. „See oli õnnelik juhus, et „Tunnid” tuli minu juurde. Kas ma olin olukorras, kus sain öelda, et lähen Inglismaale ning teen selle filmi ära? Jah. Oleksin ma saanud seda teha varem, kui olin abielus? Ei, ma ei oleks siis saanud nõnda reisida. Meil oli kokkulepe, mille järgi me ei tohtinud üksteisest lahus olla rohkem kui kaks nädalat. Nii et see tegi paljud tööd võimatuks. Mis muide minu jaoks oli *okay*.”

Kidmani reputatsioon kõmuajakirjanduses on kõikunud samamoodi nagu tema rollide valiku skaala. Staari ripatist üheksakümnendate algul (ajal, kui leiti, et Tom Cruise „on ta teinud”) on saanud kuulus „Oscari” võitja 2003. aastal (ajal, kui leiti, et Cruise hoiab teda tagasi). Vahepeal on ta olnud jääkuninganna (pärast filmi „Aeg surra” [*To Die For*, 1995; rež **Gus Van Sant**]), haavatud ohver (pärast lahutust) ning üle küla tüdruk. Teda on seostatud praktiliselt iga võimaliku meeskolleegiga, kellega ta on filmis mänginud pluss **Lenny Kravitziga**.

Glazer arvab, et „ta näib leidvat rolle, mis kõnetavad teda erinevatel elujärkudel”, kuigi lisab sinna juurde, et „mõned valitud rollid on ausamad kui teised”. Sellal, kui Kidman valiti filmi „Sünd”, oli Glazeri arvates tema parim osatäitmine mõrvarlikult ambitsioonika telestaari Suzanne Stone Marettona Gus Van Santi linateses „Aeg surra”. „Sa

„Silmad pärani kinni”, 1999. Režissöör Stanley Kubrick.
Tom Cruise (dr William „Bill” Harford) ja Nicole Kidman (Alice Harford).

pole Ameerikas keegi, kui sa ei ole olnud televisioonis,” kinnitab Kidmani tegelaskuju, enne kavatsust, mis paneks ka **Machiavelli** võpatama. Kidman oli selleks ajaks Cruise’iga abielus olnud viis aastat. See polnud tema esimene Hollywoodi film, kuid sai läbimurdeks. „Ma arvan, et see on naljakas, kes ta siis oli,” ütleb Glazer.

„Ma olen oma elus palju läbi elanud,” kordab Kidman tihti ja arvab end uskuvat, et parimad osatäitmised „tulevad siiski isiklike kogemuste ning asjade kaudu, mida oled elus läbi elanud, ja järelkult sellest johtuvalt oled endast ka rohkem valmis välja panema. Mida vanemaks sa saad, seda rohkem on sul anda.”

David Hare, mees, kes kirjutab „Tundide” stsenaariumi, ütleb: „Üks asi, mida tuleb mõista, on see, et ta on tõhusalt praktiline. Ta valib teadlikult rolle, milles peituvad autodidaktilised elemendid.” „Kui ma süvenesin Virgi-

nia Woolfi ellu, õppisin laval esinemist ja laulmist,” – Kidmanile meeldib kõik, tänu millele omandab ta midagi uut, uusi oskusi, nagu näiteks vene keele rääkimine filmi „**Sünnipäevatudruk**” [*Birthday Girl*, 2001; rež **Jez Butterworth**] jaoks või tšello mängimine **Sydney Pollacki** filmi „**Tõlk**” [*The Interpreter*, 2005] tegemisel. Kas ta ei arva, et on enda vastu karmivõitu? „Jah,” ütleb ta, „ses mõttes olen ehk karm, et soovoodil lebedes tahaks saada küll rahu.”

Kidmanile meeldib kirjutada. Ta kirjutab lühijutte, millest mõningaid loodab ta ühel päeval avaldada, ja talle meeldib lugeda – näiteks erudiidist eksperimentaalkirjaniku **Anne Carsoni** luulet ning **Philip Larkini**. „Mul on suur austus sõnade ja nende tähenduse vastu ning ma arvan, et me peaksime midagi öeldes väga ettevaatlikud olema,” lausub Kidman. „Kirjutamine on midagi, mis aitab mul koos püsida.”

„Teised”, 2001. Režissöör Alejandro Amenábar.
Nicole Kidman (Grace Stewart).

Jonathan Glazer räägib: „Kidman ise on väga raskelt „loetav” ning tema jälgimises, püüdluses teda dešifreerida, on midagi lummatavat. Siin on keerukust ja väga jõulist sisemaailma.” David Hare sõnab: „Igauks, kes tema kohta midagi teab, on väga diskreetne kõikvõimalikel arusaadavatel põhjustel.”

„Kõik laguneb,” on Kidman hiljuti öelnud, „ning see ei kesta enam kaua.” Mida ta sellega mõtleb? „Ma ei tea,” ohkab ta ja vaatab põrandale. „Ma näitlen, ma ei tea, kuidas ma seda teen, ja ma pole kindel, et suudan seda edasi teha. Tead, sa ei saa kunagi kindel olla, kas see kõik kestab veel homme edasi.”

On ta ebausklik? „Mul on hetki, mil olen endale öelnud, et ära astu kõnnitee praole või ära lase mustal kassil end ees teed ületada. Kas ma olen sisemiselt ebausklik? Ei ole. Kas ma usun, et peaksin püüdma olla võimalikult kena ja kaastundlik, sest lõppude lõpuks oled

iseenda ja oma südametunnistusega üks ja tahad, et asjad oleksid võimalikult selged? See pole ebausks. Sa pead lihtsalt üritama ning jääma nii puhtaks kui võimalik ja teadma, mida sa hindad.”

„Ja mida sa hindad?”

„Ma arvan, et sidemeid inimestega oma elus.”

Intervjuu hakkab läbi saama ja ma esitan Kidmanile ühe kõige jaburama küsimuse tema perekonna kohta. „Minu isa stepib!” naerab ta. Siis ta mõtleb veidi ja sõnab: „Minu lapsed pole nii hullud – selles hullus, hullus maailmas on nad üsna maad ligi. Ma teen selle nimel kõvasti tööd. Aga me oleme kõik täitsa hullud,” naeratab ta, „ilusasti hullud, ma loodan.”

Ajalehest „The Observer” 31. X 2004 lühendatult tõlkinud

KRISTIINA DAVIDJANTS